

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2013 r. powódka (...) z siedzibą w C. V. (Włochy) (spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa włoskiego) wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwana E. K. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w C. zapłaciła powódce kwotę 27.510,07 EUR (euro) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot i dat wskazanych w pozwie, wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powódka podała, że strony zawarły szereg umów sprzedaży towarów, a ww. kwoty dochodzi tytułem należności za towar sprzedany pozwanej – różnego rodzaju kamienie wykorzystywane w działalności gospodarczej pozwanej; potwierdzeniem zawarcia ww. umów są faktury wystawione przez powódkę. Powódka podała, że zobowiązana była dostarczyć pozwanej towar wymieniony w załączonych do pozwu fakturach nr (...) i z tego zobowiązania wywiązała się prawidłowo, czego potwierdzeniem są międzynarodowe listy przewozowe CMR nr (...), (...) i (...); w dwóch przypadkach miejscem dostarczenia towaru był adres głównego miejsca wykonywania działalności pozwanej, w jednym – adres dodatkowy, a pozwanej wraz z towarem zostały doręczone również faktury, jako załączone do CMR dokumenty. Powódka podała, że pozwana była zobowiązana do uiszczenia cen nabycia towarów w terminach i wysokościach określonych w fakturach. Z faktury nr (...) na kwotę 13.228,05 EUR pozwana zapłaciła w dniu 15.05.2013 r. kwotę 4343,78 EUR, a pozostałą kwotę miała zapłacić w dwóch transzach do 14.06.2013 r. i do 14.07.2013 r., czego nie uczyniła. Pozwana nie zapłaciła w całości należności powódki z dwóch faktur – nr 96 (dwie transze płatne do 16.06.2013 r. i 16.07.2013 r.) i nr 97 (także dwie transze w terminach jw.) (pozew, k.2-5).

Pismem z dnia 20 stycznia 2014 r. powódka oświadczyła, że dochodzi odsetek za zwłokę w transakcjach handlowych w wysokości zgodnej z ustawą o terminach płatności w transakcjach handlowych z 08.03.2013 r., tj. w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art.56 § 1 Ordynacji podatkowej (pismo, k.57).

Zarządzeniem z dnia 4 marca 2014 r. sprawa została skierowana do rozpoznania w postępowaniu upominawczym, a pełnomocnik powódki zobowiązany do uzupełnienia opłaty sądowej (zarządzenie, k.68).

Po uzupełnieniu opłaty, w dniu 31 marca 2014 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanej zapłacić powódce kwotę 27.510,07 EUR wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot i dat wskazanych w pozwie, oraz kwotą 5054 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotą 3617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni albo wnieść w tymże terminie sprzeciw (nakaz zapłaty, k.75). Odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i załącznikami został doręczony pozwanej dnia 16 kwietnia 2014 r. (potwierdzenie odbioru, k.78).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła skutecznie sprzeciw. Zaskarżyła nakaz zapłaty w całości. Zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych co do tego, że strony zawarły umowy objęte żądaniem pozwu, a powódka dostarczyła faktury VAT i rzeczy wymienione w fakturach VAT i dokumentach CMR złożonymi przy pozwie. Ponadto zakwestionowała treść dokumentów w postaci tłumaczeń z języka obcego na język polski. Wywiodła, że z treści dokumentów CMR nie wynika, że towar został odebrany przez pozwaną jednocześnie twierdząc, że w poz. 24 ww. dokumentów brak jest podpisu odbiorcy. Złożone tłumaczenia określiła jako dokumenty prywatne i stwierdziła, że na ich podstawie nie można wnioskować, jaki towar i w jakiej ilości miał być dostarczony do pozwanej (sprzeciw od nakazu zapłaty, k.80).

W złożonej odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała żądanie pozwu. Oświadczyła, że złożone dokumenty potwierdzają fakt zawarcia umowy, jej treść i jej wykonanie przez powódkę. Podała, że wbrew twierdzeniom pozwanej, w rubryce 24 listów przewozowych CMR znajdują się podpisy odbiorcy, a jeśli pozwana twierdzi, że nie są to jej podpisy, to ją obciąża dowód tej okoliczności. Z ostrożności procesowej wniosła o dopuszczenie dowodu z zeznań dwóch świadków realizujących transport jako przewoźnicy, na okoliczność dostarczenia pozwanej towaru i faktur

VAT. Co do tłumaczeń powódka wskazała, że są to tłumaczenia przysięgłe, zaś wartości liczbowe są niezależne od języka sporządzenia dokumentu (odpowiedź na sprzeciw, k.91-92).

W piśmie z dnia 22 grudnia 2014 r. doręczonym w odpisie pełnomocnikowi pozwanej pełnomocnik powódki oświadczył, że strona pozwana nie zwróciła doręczonych jej faktur (pismo, k.158). Na rozprawie w dniu 9 lutego 2015 r. pełnomocnik powódki oświadczył, że strony nie dokonały wyboru prawa mającego zastosowanie do ich stosunków umownych (e-protokół rozprawy, k.166).

Pozwana ani jej pełnomocnik nie stawili się na żadnym z terminów rozprawy przed sądem orzekającym (e-protokół rozprawy, k.149-152, 165-167, 295-296).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością prawa włoskiego (odpis z rejestru Izby Handlu, Przemysłu, Rzemiosła i Rolnictwa w W., k.9-15, tłumaczenie poświadczone z języka włoskiego, k.16-24). Pozwana prowadzi działalność gospodarczą w formie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej a jej przeważającą działalnością gospodarczą jest cięcie, formowanie i wykańczanie kamienia; głównym adresem pozwanej jest C., ul. (...) - S. 2a, dodatkowym adresem C., ul. (...) (zaświadczenie z (...) pozwanej, k.25).

Powódka dokonała sprzedaży na rzecz pozwanej towarów w postaci kamienia, co zostało udokumentowane szeregiem faktur VAT. Zostały z tego tytułu wystawione m.in. faktury:

- nr 90 z dnia 15 maja 2013 r. (własny odnośnik sprzedającego nr 114 z 15.05.2013) za sprzedaż łącznie 44 płyt z kamienia, ciężar brutto 24.000 kg, na kwotę 13.228,05 EUR; zgodnie z treścią faktury, zapłacona została (15.05.2013 r.) kwota 4343,78 EUR, zaś do zapłaty pozostała kwota 8884,27 EUR, płatna w dwóch transzach – do dnia 14.06.2013 r. kwota 4442,14 EUR i do dnia 14.07.2013 r. kwota 4442,13 EUR (faktura, k.27-28, tłumaczenie poświadczone, k.29-31);

- nr 96 z dnia 17 maja 2013 r. (własny odnośnik sprzedającego nr 120 z 17.05.2013) za sprzedaż łącznie 36 płyt z kamienia, ciężar brutto 24.000 kg, na kwotę 7874,43 EUR; zgodnie z treścią faktury, cała kwota objęta fakturą była do zapłaty w dwóch transzach – do dnia 16.06.2013 r. kwota 39937,21 EUR i do dnia 16.07.2013 r. kwota 3937,22 EUR (faktura, k.32, tłumaczenie poświadczone, k.33-34);

- nr 97 z dnia 17 maja 2013 r. (własny odnośnik sprzedającego nr 123 z 17.05.2013) za sprzedaż łącznie 33 płyt z kamienia, ciężar brutto 24.000 kg, na kwotę 10.751,37 EUR; zgodnie z treścią faktury, cała kwota objęta fakturą była do zapłaty w dwóch transzach – do dnia 16.06.2013 r. kwota 5375,68 EUR i do dnia 16.07.2013 r. kwota 5375,69 EUR (faktura, k.35, tłumaczenie urzędowe, k.36-37).

Towar był dostarczany pozwanej do miejsca odbioru w Polsce – w C., co zostało objęte międzynarodowymi listami przewozowymi CMR:

- nr (...), obejmującym transport 44 płyt o wadze brutto 24.000 kg; w rubryce 24 listu przewozowego CMR odnotowano odbiór towaru dnia 17.05.2013 r. przez firmę (...) w C., ul. (...), tj. pod adresem dodatkowego wykonywania działalności pozwanej, w rubryce 5 co do załączonych do CMR dokumentów podano załączenie dokumentu odnośnik 114 z 15.05.2013 r. (międzynarodowy list przewozowy CMR nr (...), k.38, z podpisem o odbiorze – k.39);

- nr (...), obejmującym transport 36 płyt o wadze brutto 24.000 kg; w rubryce 24 listu przewozowego CMR odnotowano odbiór towaru przez firmę (...) w C., u. S. 2a, tj. pod adresem głównego miejsca wykonywania działalności pozwanej; w rubryce 5 co do załączonych do CMR dokumentów podano załączenie dokumentu odnośnik 120 z 17.05.2013 r. (międzynarodowy list przewozowy CMR nr (...), k.40, z podpisem o odbiorze – k.41);

- nr (...), obejmującym transport 33 płyt o wadze brutto 24.000 kg; w rubryce 24 listu przewozowego CMR odnotowano odbiór towaru przez firmę (...) w C., u. S. 2a, tj. pod adresem głównego miejsca wykonywania działalności pozwanej; w rubryce 5 co do załączonych do CMR dokumentów podano załączenie dokumentu odnośnik 123 z 17.05.2013 r. (międzynarodowy list przewozowy CMR nr (...), k.42, z podpisem o odbiorze – k.43).

Transport towarów do pozwanej został zlecony firmom przewozowym z Polski. Podmiotem zlecającym przewóz była (...) Sp. z o.o. w W., natomiast transport został wykonany:

- co do towaru objętego listem przewozowym nr (...) - przez firmę przewozową P. P.H.U. (...) w P. (międzynarodowy list przewozowy CMR nr (...), k.38, 39),

- co do towaru objętego listami przewozowymi nr (...) i (...) - przez firmę przewozową PPHU (...) s.c. w N., której współwłaścicielem jest P. Z. (1) (międzynarodowe listy przewozowe CMR nr (...) i nr (...), k.40, 41 oraz k.42, 43).

Towar został dostarczony w całości, w treści listów przewozowych CMR nie odnotowano żadnych uwag, w szczególności co do braków ilościowych lub jakości towarów (międzynarodowe listy przewozowe CMR, k.39, 41, 43). Towar został odebrany na miejscu przez osoby czynne w siedzibie firmy odbierającej. Kierowcom dostarczającym towar ani firmom przewozowym nie zostały zgłoszone żadne uwagi. Firma zlecająca przewóz towaru z W. do pozwanej dokonała zapłaty za zlecony przez siebie przewóz towarów (zezn. św. Z. S., e-protokół rozprawy, k.150, od 17 m. 06 s. do 27 m. 55 s., zezn. św. P. Z. w trybie pomocy sądowej przez Sądem Rejonowym w Pułtusk w sprawie I Cps 9/15, k.220-222, zlecenie spedycyjne, k.146-147, faktura, k.145, zlecenia spedycyjne, k.227-228, 233-234, faktury, k.224, 230).

Pozostała, tj. nie zapłacona 15.05.2013 r. część ceny sprzedaży z faktury nr (...) oraz cena objęta fakturami nr (...) nie została przez pozwaną zapłacona (niesporne).

Powyższy stan faktyczny, częściowo niesporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie złożonych do sprawy dokumentów oraz zeznań świadków. Sąd nie znalazł podstaw, by przeprowadzonym dowodom odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje.

W sprawie z uwagi na transgraniczny charakter współpracy stron zastosowanie mają w pierwszym rzędzie przepisy umów międzynarodowych, których stronami są Rzeczpospolita Polska i Republika Włoska. Przepisy powyższe normują podstawową w procesie kwestię – jakie prawo materialne jest właściwe do umowy stron.

Z uwagi na fakt, że oba państwa należą do Unii Europejskiej oraz datę zawarcia umów stron, tj. według treści faktur 15 i 17 maja 2013 r., w sprawie ma zastosowanie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17.06.2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz. U. UE.L.2008.177.6); mające zastosowanie do umów zawartych od dnia 17 grudnia 2009 r.; zastąpiło ono wcześniejszą Konwencję o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartą do podpisu w R. dnia 19.06.1980 r. (Dz. U. UE.C.2005.169.10 ze zm.).

W myśl art.3 ust.1 cyt. rozporządzenia Rzym I, umowa podlega prawu wybranemu przez strony. Jeżeli zaś wybór prawa właściwego dla umowy nie został dokonany (zgodnie z art.3), umowa sprzedaży podlega prawu państwa, w którym sprzedawca ma miejsce zwykłego pobytu. Z uwagi na niesporny fakt, że sprzedawcą była spółka z siedzibą w C. V. (miejscowość we W.), należy stwierdzić, że zastosowanie ma prawo właściwe dla podmiotu mającego siedzibę we W., a zatem prawo włoskie.

Z uwagi na wymienioną treść umowy, tj. przeniesienie własności rzeczy w umowie określonych i wydanie tychże rzeczy za określoną cenę, uznać należy, że zastosowanie mają przepisy dotyczące umowy sprzedaży. W prawie włoskim obowiązki wynikające z umowy sprzedaży rzeczy ruchomych zawartej przez strony mające siedzibę w różnych państwach zostały określone w Konwencji Narodów Zjednoczonych o międzynarodowej sprzedaży towarów,

sporządzonej w W. dnia 11 kwietnia 1980 r. (Dz. U. nr 1997, nr 45, poz.286), gdyż Republika Włoska jest stroną ww. Konwencji – por. pismo Ministerstwa Sprawiedliwości Departament Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka z dnia 3 marca 2015 r. (k.176), nadesłane po zwróceniu się przez Sąd do Ministra Sprawiedliwości o udostępnienie treści prawa obcego, stosownie do art.1143 § 1 k.p.c.

Dodać natomiast należy, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z 17.10.2008 r., I CSK 105/08 (OSNC 2009/11/153), o wysokości odsetek od zaległej ceny należnej na podstawie kontraktu, do którego ma zastosowanie Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów z dnia 11.04.1980 r., rozstrzyga prawo właściwe dla kontraktu na podstawie normy kolizyjnej obowiązującej w państwie forum. Państwem forum (sądu) jest w tym wypadku Rzeczpospolita Polska, zaś norma kolizyjna wskazana jest w wymienionym, obowiązującym w polskim porządku prawnym, rozporządzeniu R. I. Zgodnie z ww. wyżej wskazaną normą, zastosowanie ma prawo włoskie.

W prawie włoskim problematyka odsetek została unormowana została w ustawie (dekrecie) z dnia 9 października 2002 r. (włoski Dz. U. nr 249 z 23.10.2002 r.), którą implementowano do prawa włoskiego dyrektywę Rady UE nr (...) z 29.06.2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych. Ustawą (dekretom) z 9 listopada 2012 r. dekret z 09.10.2002 r. został zmieniony mając na uwadze Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z 16.02.2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (pismo Ministerstwa Sprawiedliwości, k.176).

W myśl dekretu z 09.11.2012 r.:

- art.2 dekretu z 09.10.2002 r. otrzymał brzmienie, zgodnie z którym poprzez odsetki za opóźnienia w płatnościach rozumie się ustawowe odsetki za opóźnienia w płatnościach lub odsetki w wysokości uzgodnionej między przedsiębiorstwami,

- art.4 ust.1 dekretu z 09.10.2002 r. ma brzmienie, zgodnie z którym odsetki za opóźnienia w płatnościach są naliczane, bez konieczności wezwania do zapłaty, od dnia następującego po upływie terminu płatności,

- art.4 ust.2 dekretu z 09.10.2002 r. ma brzmienie, zgodnie z którym do biegu terminu naliczania odsetek za opóźnienia w płatnościach ma zastosowanie termin trzydziestu dni od daty otrzymania przez dłużnika faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty, zaś zgodnie z art.4 ust.3 dekretu z 09.10.2002 r., w transakcjach handlowych między przedsiębiorstwami strony mogą ustalić dłuższy termin płatności w stosunku do podanego w ust.2 (tłumaczenie dokumentu z języka włoskiego, k.245-248, dodatkowe wyjaśnienie, k.261).

Odsetki ustawowe w prawie włoskim mają zmienną stopę procentową (pismo Ministerstwa Sprawiedliwości, k.176). Aktualnie od 1 stycznia 2015 r. odsetki te mają wysokość 8,05% w skali roku, od dnia 1 lipca 2015 r. nie nastąpiła zmiana wysokości odsetek (pismo Ministerstwa Sprawiedliwości, k.176, wydruk ze strony internetowej, k.297).

Odnosząc się do samej umowy sprzedaży, w przepisach wymienionej wcześniej Konwencji wiedeńskiej z 11.04.1980 r. normowane są obowiązki stron wynikające z tejże umowy. W myśl jej art.30, sprzedający jest obowiązany dostarczyć towary, przekazać wszelkie dokumenty ich dotyczące oraz przenieść prawo własności towarów, zgodnie z umową i tą Konwencją. Zgodnie z art.53 Konwencji, kupujący obowiązany jest zapłacić cenę za towary i przyjąć dostawę, zgodnie z umową i tą Konwencją.

Należy podkreślić, że kwestią odrębną od mającego zastosowanie prawa materialnego jest problem jurysdykcji krajowej i państwa, którego sąd jest właściwy do rozpoznania sprawy, i co jest tego konsekwencją, prawa procesowego, zgodnie z którym sprawa jest rozpoznawana. Z uwagi na fakt, że w sprawie występują strony mające siedzibę w dwóch różnych krajach Unii Europejskiej, zastosowanie ma rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. UE.L.2001.12.1).

Rozporządzenie to w art.2 ust.1 jako zasadę wprowadza, że z zastrzeżeniem przepisów tegoż rozporządzenia, osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie o ich obywatelstwa, przed sądy tego Państwa Członkowskiego. W myśl przy tym art.60 tegoż rozporządzenia, dla celów stosowania niniejszego rozporządzenia spółki i osoby prawne mają swoje miejsce zamieszkania w miejscu, w którym znajduje się m.in. ich statutowa siedziba. Wyraża to podstawową, wywodzącą się jeszcze z prawa rzymskiego i przyjętą powszechnie w wielu ustawodawstwach, w tym również w polskim k.p.c., regułę sądu pozwanego (actor sequitur forum rei).

W myśl art.3 cyt. rozporządzenia, osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego Państwa Członkowskiego tylko zgodnie z przepisami sekcji 2 – 7 rozdziału II. Rozważanie kwestii wytoczenia powództwa przez sądem innego państwa miałoby jednak w tej sprawie charakter wyłącznie teoretyczny, gdyż powództwo w tej sprawie zostało wytoczone przez sądem polskim, tj. sądem właściwym dla strony pozwanej. Zasada pozywania strony mającej miejsce zamieszkania (siedzibę) w danym Państwie Członkowskim przed sądem tegoż Państwa Członkowskiego (a więc w tym osoby zamieszkałej w Polsce przez sądem polskim), jak wyżej nadmieniono, ma charakter podstawowy; jurysdykcja krajowa sądu polskiego zachodzi zatem niewątpliwie.

Tym samym sprawa podlega rozpoznaniu przez sąd polski – zgodnie z przepisami polskiego k.p.c. Dotyczy to wszelkich przepisów proceduralnych, niezależnie od miejsca ich umieszczenia. Dotyczy to zatem przepisów o procesie oraz o postępowaniach odrębnych, w tym o postępowaniu upominawczym, ale też przepisu art.6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie wywodzącej z tego faktu skutki prawne. Procesowy charakter ww. normy (ciężar dowodzenia) nie budzi żadnych wątpliwości, pomimo jej umieszczenia w Kodeksie cywilnym, a nie w k.p.c.

Biorąc to pod uwagę należy stwierdzić, że sprzedawca dochodzący zapłaty ceny ma obowiązek wykazania faktów określonych w art.30 Konwencji z 11.04.1980 r. (w tym w szczególności dostarczenia towarów), zaś kupujący, zgodnie z cyt. art.53 ww. Konwencji – faktów wskazanych w tymże przepisie, w szczególności dokonania zapłaty ceny. Dodać jednak należy, że jak już podano, zastosowanie mają wszelkie przepisy proceduralne, zgodnie z którymi sprawa jest rozpoznawana. Dotyczy to w szczególności przepisów o postępowaniu upominawczym, w którym sprawa została rozpoznana.

Odnosząc się do okoliczności tej sprawy należy stwierdzić, co następuje. Jak wcześniej podano, strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty (będąc obciążona obowiązkiem zgłaszania twierdzeń i dowodów zgodnie z art.503 k.p.c.) zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych co do tego, że strony zawarły umowy objęte żądaniem pozwu, a powódka dostarczyła faktury VAT i rzeczy wymienione w fakturach VAT i dokumentach CMR złożonych przy pozwie. Wywiodła, że z treści dokumentów CMR nie wynika, że towar został odebrany przez pozwaną jednocześnie twierdząc, że w poz. 24 ww. dokumentów brak jest podpisu odbiorcy. Ponadto pozwana zakwestionowała treść dokumentów w postaci tłumaczeń z języka obcego na język polski, złożone tłumaczenia określając jako dokumenty prywatne i stwierdziła, że na ich podstawie nie można wnioskować, jaki towar i w jakiej ilości miał być dostarczony do pozwanej. Wszystkie powyższe zarzuty należy uznać za chybione.

Po pierwsze, należy zauważyć, że pozwana winna się wypowiedzieć co do twierdzeń strony powodowej o faktach (art.210 § 2 k.p.c.). Brak wyraźnego odniesienia się co do ww. twierdzeń może skutkować uznaniem faktów za przyznane (art.230 k.p.c.). Otóż należy stwierdzić, że pozwana nie zaprzeczyła twierdzeniu powódki co do dostarczenia jej towaru (pozwana zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, lecz nie twierdziła, że w ogóle towaru od powódki nie otrzymała); twierdzenie, że na daną okoliczność nie ma dowodu nie jest twierdzeniem równoznacznym z zaprzeczeniem istnienia tej okoliczności. Kierując się zatem literalnym brzmieniem art.230 k.p.c. istniałyby podstawy do uznania jako faktu przyznanego (przynajmniej co do zasady), że pozwanej towar dostarczono. Tym niemniej, wszystkie okoliczności, co do których ciężar udowodnienia spoczywał na powódce zostały w sprawie udowodnione.

Fakt zawarcia umowy i jej treść wynika z dokumentów w postaci faktur VAT, które określają strony czynności, przedmiot, cenę i warunki płatności. Faktury zostały sporządzone w języku włoskim, a do akt złożone w tłumaczeniu

urzędowym (dokonanym przez tłumacza przysięgłego). Stwierdzić w tym miejscu należy, że wywody strony pozwanej co do braku wymaganych tłumaczeń są niejasne. Dokumenty rejestrowe powódki oraz faktury zostały złożone w tłumaczeniach przysięgłych (urzędowych), zaś międzynarodowe listy przewozowe CMR zostały sporządzone w wersji kilkujęzycznej, w tym także polskiej, toteż potrzeba ich tłumaczenia nie zachodziła.

Fakt dostarczenia pozwanej towarów wynika z adnotacji w listach przewozowych CMR. Wbrew wywodom pozwanej, do akt zostały złożone listy przewozowe CMR, w których (wszystkich) znajduje się w rubryce 24 adnotacja o doręczeniu przesyłki wraz z datą, poprzez umieszczenie pieczęci polskiej firmy odbierającej i podpisu osoby, która towar odebrała. Podpisy te są nieczytelne. Nie budzi wątpliwości, że jeżeli pozwana twierdzi, że podpisy te nie pochodzą od niej, to z uwagi na brzmienie art.253 k.p.c. to ona winna tą okoliczność udowodnić (chodzi bowiem o podpis pochodzący od osoby, która złożeniu podpisu zaprzecza, a nie „innej osoby”). Pozwana żadnych wniosków w tym zakresie nie złożyła, a nawet nie wypowiedziała się dokładnie w tym zakresie (twierdząc jedynie, że brak jest podpisu odbiorcy, co nie odpowiada prawdzie). Zdaniem Sądu nie ma to jednak w sprawie istotnego znaczenia.

Należy bowiem zauważyć, że wbrew twierdzeniu pozwanej, nie jest bynajmniej regułą, a wręcz wyjątkiem, że adnotację o przyjęciu towaru podpisuje osobiście właściciel firmy, której jest dostarczany towar (a np. w przypadku spółek kapitałowych – członek zarządu). Towar jest jako regułą dostarczany do bazy czy też magazynu firmy, gdzie jest możliwe jego rozładowanie, niekiedy na plac budowy, o różnych porach doby itd. Przyjęcie towaru nie jest przy tym czynnością prawną, a faktyczną, toteż nie jest w tym zakresie wymagane pełnomocnictwo. Opatrzanie listu przewozowego pieczęcią firmy i podpisem osoby odbierającej wskazuje, że do tej firmy towar został dostarczony. W dwóch przypadkach była to bezpośrednio firma pozwanej, w jednym – firma znajdująca się pod dodatkowym miejscem prowadzenia działalności przez pozwaną; to ostatnie nie jest również żadnym wyjątkiem, a wręcz regułą jest dostarczanie towaru do miejsca podanego przez odbiorcę (nie zawsze jego głównej siedziby). Stosowne oświadczenie w tym zakresie strona powodowa złożyła w odpowiedzi na sprzeciw, a rzeczą pozwanej było się do tego faktu odnieść, co ewentualnie mogłoby skutkować dalszymi wnioskami dowodowymi.

Również wbrew wywodom pozwanej, w rubryce 5 listów przewozowych CMR („załączone dokumenty”) zawarta została adnotacja o dostarczeniu towaru wraz z fakturami, określonymi jedynie własnym odnośnikiem sprzedającego (nr 114, 120, 123 – zgodne z treścią faktur). Jest to wystarczającym dowodem do przyjęcia, że pozwanej dostarczono także faktury. W związku z pytaniem ze strony Sądu, pełnomocnik powódki oświadczył, że pozwana nie zwróciła dostarczonych jej faktur, zaś pozwana ani jej pełnomocnik (nieobecni na żadnym z terminów rozprawy przed sądem orzekającym) nie odnieśli się do tego twierdzenia. W przypadku jego zaprzeczenia, możliwy byłby wniosek o złożenie przez pozwaną ewidencji podatku VAT za dany okres lub ustalenie tej okoliczności w drodze opinii biegłego, co jednak w tej sprawie było bezprzedmiotowe. Nie zwrócenie faktur nakazuje przyjęcie, że zostały one przez pozwaną zaksięgowane.

Udowodnienie faktów zawarcia umów, ich treści i ich wykonania poprzez dostarczenie towaru pozwanej przesądza o wypełnieniu obowiązku udowodnienia przez powódkę faktów, których ciężar udowodnienia spoczywał na powódce (cyt. art.30 Konwencji wiedeńskiej). Okolicznością, którą winna była wykazać pozwana był fakt dokonania zapłaty (cyt. art.53 tejże Konwencji). Fakt zaś, że zapłaty w zakresie żądanym przez powódkę nie było, w tej sprawie był bezsporny. W szczególności pozwana nie twierdziła, że jakąkolwiek kwotę z dochodzonej pozwem powódce zapłaciła.

Mając to na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę należności głównej w całości. Odsetki od powyższej kwoty, a konkretnie kwot częściowych składających się na całą kwotę pozwu, Sąd mając na uwadze obowiązujące i wcześniej przytoczone przepisy, zasądził jako odsetki ustawowe zgodnie z prawem włoskim, od dnia przypadającego po dniu wymagalności danej kwoty do dnia zapłaty. Żądanie pozwu w zakresie dat odsetkowych jest zgodne z przepisami prawa włoskiego, statuującymi – w braku innej umowy stron – możliwość żądania odsetek po upływie trzydziestu dni od doręczenia faktury. W przypadku tej sprawy zgodnie z zawartą umową było to w części po upływie trzydziestu dni, częściowo sześćdziesięciu dni po doręczeniu faktur.

Dodać natomiast należy, że powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do odsetek przekraczających odsetki zasądzone, podlegało oddaleniu. Powódka żądała bowiem odsetek w wysokości zgodnej z ustawą o terminach płatności w transakcjach handlowych z 08.03.2013 r., tj. w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art.56 § 1 Ordynacji podatkowej. Z braku umowy stron o wyborze prawa, w szczególności prawa polskiego, i braku podstawy prawnej do zastosowania tegoż prawa, nie było żadnych podstaw do zastosowania wymienionej przez stronę powodową polskiej ustawy – jako zawierającej przepisy prawa materialnego. Z uwagi na fakt, że odsetki żądane przez powódkę były wyższe niż odsetki ustawowe wynikające z prawa włoskiego, powództwo w tym zakresie zostało oddalone.

Koszty procesu Sąd zasądził zgodnie z art.98 k.p.c. od pozwanej jako przegrywającej spór na rzecz powódki jako wygrywającej. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art.20 k.p.c. do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek dochodzonych obok roszczenia głównego. Tym samym wobec częściowego oddalenia powództwa jedynie co do części dochodzonych odsetek uznać należy, że powódka w rozumieniu przepisów o odpowiedzialności za wynik procesu wygrała sprawę co do całej wartości przedmiotu sprawy, co uzasadniało zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki całości kosztów procesu. Koszty te obejmują opłatę sądową od pozwu wniesioną przez powódkę w kwocie 5748 zł (1437 + 4311), wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 3600 zł – § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z roku 2013, poz.461), wraz z wydatkami pełnomocnika w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, wynoszącej 17 zł. Jest to zatem kwota łączna 9365 zł.

Z

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

21.07.2015 r.